

Raivo E. Tamm: Minu aeg on alles ees!

Raivo E. Tamm on tuntud eesti näitleja, kes suudab välja mängida nii väga tõsised kui ka väga naljakad ja keerulised rollid. Raivo on lõpetanud Tallinna 32. Keskkooli ning on sellest ajast saadik olnud tihedalt seotud näitlemise ja lavastamisega.

Raivo E. Tamm kitarriga poseerimas. Erakogu

Kuidas meenutate õpinguid meie koolis?

Meenuvad eeskätt õpetajad ja ülirange direktor. Kui Harry Kelder vahetunni ajal koridori lõppu ilmus, kangestusid kõik hetkeks oma kohtadele. Vahetunni ajal pidime klassiruumide esises koridoris ringiratast jalutama. Mida vanem klass, seda rohkem pulli hakati tegema. Mäletan, et paar kutti tulid ka ruladega kooli sõitma ja siis direktor juhtus peale ja käsutas: “Viige need kolkarid siit minema!”. Koolivormi pidime kandma, diektor keelas eraldi ära kuluvast riidest teksad ehk nagu tema neid nimetas: “luitund-riidest-püksid”.

Milline juhtum on kõige eredamalt meelde jäänud?

Keskkool oli see põhiline pullitegemise

aeg. Väanasime klassivendadega söökla alumiiniumlusikad spiraalina kokku ja tagusime neid kui kastanjette vastu kintse, tegime koridoride peal n-ö bändi. Selle eest sattusime jälle ka direktorikabinetti – mitterahuldav käitumine –, sest ütlesime, et tõime need lusikad oma kodust ja see vihastas Keldrit väga, et mis te valetate, kellelgi ei ole kodus selliseid lusikaid! Aga kodust pidime oma lusikad kooli sööklasse tagasi tooma.

Kas oli veel mõni meeldejääv tegevus, mida sooviksite kindlasti korrata?

Samas olime oma klassiga väga aktiivsed sõjalis-sportlikel mängudel, nii algklassides “Põuavälg”, kui keskkoolis “Kotkapoeg” saavutasime Tallinna linna arvestuses esikoha ja vabariiklikult teise koha. Selle kõige nimel sai päris pühendunult ka sporti tehtud. Asja eestvõtja oli päris koomilise karakteriga sõjalise õpetaja Vassili Dõmov, kes sõjalise kontrolltööde ajal vaikselt klassi ridade vahel kõndis ja siis ilusamate tüdrukute juures peatus, võttis pintsaku rinnataskust rahakoti, avas selle, ja lükkas vaikselt kontrolltööd kirjutava

tüdruku nina alla – rahakoti vahel aga oli ta Musta mere laevastiku ohvitseri mundris poja foto. Pakkus oma poega meheks sellisel intiimsel moel.

Miks valisite õppimiseks just 32. Keskkooli?

Mina ei valinud midagi, sattusin sinna elukoha järgi.

Lisaks meie koolile olete lõpetanud veel mitmeid hea mainega koole. Mille poolest on just meie kool hästi meelde jäänud?

Meeles on see, et sel hetkel oli see vabariigi suurim kool ja oli uhke tunne, et meil on üle tuhande õpilase – sellega oli hea hoobelda.

Milline on Teie parim mälestus meie koolist?

Et meil oli väga tore klass. Kuni 8. klassini ja ka keskkoolis. Ja et sain BC kategooria autojuhiloa.

Millised olid Teie lemmikud õppeained?

Geograafia, ajalugu ja autoõpetus.

Suure osa oma elust olete tegelenud näitlemisega. Kas olete selle valitud teega rahul?

Kunagi ammu tundsin, et tahan siin elus rikkaks saada. Lotovõite pole mu elus olnud ja sai selgeks, et minu rikkus peab tulema tööga. Lootsin, et ehk on ka näitlejana Eestis rikkaks saada võimalik. Siiani pole see veel õnnestunud, järelikult ei saa rahul olla.

Kuidas sattusite sellele alale?

Keskkoolis hakkasin koolipidude eeskavasid lavastama ja ise seal ka mängima. Kirjandusõpetaja Helju Viires ütles, et sina peaksid küll teatrikooli minema ja sealt tekkiski see juba kui kinnisidee.

Millises vanuses osalesite oma esimeses etenduses?

Professionaalses teatris 20-aastaselt olles II kursuse lavakatudeng – T. Ajtmatov “Ja sajandist on pikem päev” teatris Ugala. Lavastaja oli mu oma erialaõppejõud Kalju Komissarov.

Keda sooviksite üha uuesti kehastada?

Naljakaid inimesi meie endi keskelt.

Hetkel olete tuntud “ENSV” Illarina, aga kas on mõni meeldejääv juhtum igapäevaelust, kus inimesed ei suuda teha vahet sarjal ja tõsielul?

Illarina ei meenu, aga “Õnne 13” Allanina küll kunagi Nõmme turul, kui üks müüja, peaaegu minuvanune mees, hakkas kiitma, et see oli ikka õige asi, et te selle Marega ära lahutasite, et

ta ikka ei olnud sulle õige naine – siis küll tekkis veider tunne, et kas see inimene siis ei saa aru, et see kõik on ju fiktsioon.

Milline on Teie meeldejäävaim olukord näitlejana?

Aplausid, milliste puhul on tunne, et seekord vist ei lõpegi...

Kas olete laval olles tundnud ka piinlikkust?

Olen küll. Oli üks Linnateatri etendus, mis tundus lavastatud ajast ja arust stiilis, mitte meie stiilis.

Kui kaua plaanite veel näitlemisega tegeleda?

50 aastat kindlasti veel. Arvan, et minu aeg on alles ees!

Millist tulevikku näete meie koolile?

Usun, et see on tulevikuks hea väljavaade, et on teatri õppesuund. Ja kui enam autoõpetust ei ole, võiksite selle ka taastada. See oli tõeliselt meeldiv, et seda ainet niivõrd süvitsi kolm aastat õpetati, sest sellest on elus tõeliselt palju ka kasu olnud.

Rasmus Ollema, 12B